

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

Szerkesztik: **Dr. KUN BÉLA** és **Dr. RÉVÉSZ IMRE.** Főmunkatárs: **Dr. SZÁSZ IMRE.**

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
DEBRECEN, KOLLÉGIUM.

Előfizetési ár félévre hét pengő.

Báró Vay László.

Mély tisztelettel üdvözljük báró Vay Lászlót, egyházkerületünk most beiktatott új főgondnokát.

Ez a főgondnoki beiktatás igen jó alkalom volna a megemlékezésre a Vay-családnak a magyarság és a református egyház életében szerzett számos érdemére és ezzel kapcsolatban annak a fejtegetésére, hogy mit vár a magyar reformátusság a nagy elődök érdemes utódától.

De ennek az esetleg igen érdekessé válható fejtegetésnek nem sok értelme van, hiszen minden rendes ember érzi azt a kötelességet, amelyet a nagy név öröklése hárit reá és éppen Vay László nem szorul arra, hogy a magára vállalt feladat hűséges teljesítésében a maga szaván és elhatározásán kívül bármi más kötelezés kényszerítését érezze. Egyébként is ma nem olyan idöket élünk, amikor a nagy névnek különleges kötelező hatást kellene tulajdonítanunk: ma mindenki a maximumra van kötelezve a haza és az egyház iránt; ma nincs olyan nagy ember, aki jogosult legyen lenézni a legkisebb feladatot, amelyet egyháza vár tőle és nincs olyan kicsiny ember, aki ne volna köteles vállalkozni a legnagyobb munkára is, ha tőle azt kívánják. Ma a magyarság és annak körében elsősorban a református magyarság sorsdöntő órákat él, ma tehát mindenkinek állani kell szilárd elhatározással, teljes erőfeszítéssel azon a helyen, ahová a közakarat állítja. Ezt Vay László tudja, ezt neki nem kell mondani.

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy arra sem kell figyelmeztetni, amit minálunk mindemáig sokan nem akarnak megérteni, aminek a megértése pedig ugyancsak a létfeltételeink közé tartozik, hogy ugyanis az egyház nem egyszerűen társadalmi szervezet s hogy ennek folytán az, aki az egyházban feladatot vállal, az nem csupán egy igen tiszteletreméltó társadalmi munkát végez.

Nálunk évszázadokon keresztül annyira egybeforrott a református egyház ügye a magyar nemzeti szabadság és a magyar nemzeti műveltség ügyével, hogy ennek következtében nem

is önmagának, hanem a vele összeforrott szellemi irányzatnak a színei jutottak előtérbe. Nem szólva arról, hogy az általános emberi gyarlóság folytán, mint minden szép eszmének, úgy ennek is lettek kalózai, akik a szépen hangzó jelszavak segítségével a maguk előhaladását igyekeztek előmozdítani, még a legönzettelenebb és legáldozatkészebb férfaink között is voltak és vannak olyanok, akik hamis lobogó alatt eveznek: az egyház munkásainak mondják, sőt hiszik magukat, holott tulajdonképpen csak kulturális, jótékonyági, politikai, morális vagy nem tudom miféle társadalmi irányzatoknak szolgálnak, a vallással, közelebbről a református keresztyénséggel pedig lelkük mélyén igazán keveset törődnek.

Tisztában kell lenni pedig mindenkinek azzal, hogy ha mi az egyházunkat csak társadalmi szervezetként kezeljük, akkor a mai viszonyok közt vesztett ügyünk van. Az országos politikában is mindenfelé a reakció és a demagógia kerül élet-halál harcra s a közbülső irányzatok elerőtlenednek. Az egyházak is, mint társadalmi szervezetek hasonló sorsra jutnak. Egyik felől a hatalmasan kiépített római katolicizmus, másik felől a fürge és népszerűsége könnyen találó szekták fenyegetik az egyházat, amelyet mint társadalmi szervezetet a Scylla és Charybdis közt megőrizni nem tudunk.

Mennél inkább meg vagyunk tehát győződve arról, hogy a mi egyházunkra nemcsak mint vallásos alakulatra, hanem mint társadalmi szervezetre is szükség van, és nevezetesen mennél inkább valljuk azt az igazságot, hogy a magyar nemzeti lét és a református egyház fennmaradása közt szoros kapcsolat áll fenn, annál inkább kell törekednünk arra, hogy az egyházat a maga igazi mivoltában, azaz nemcsak társadalmi szervezetként szolgáljuk. Vallásosság, igaz hit, Krisztus követése: ez az, amire a magyar református egyház minden szolgálójának elsősorban vállalkozni kell. Minden más feladat csak ezután következik. A mai viszonyok közt az, aki az egyházat csak mint társadalmi szervezetet szolgálja, semmit sem tett; az, aki egy lépéssel előbbre viszi Krisztus

országának ügyét, akármilyen jelentéktelenség is a társadalmi életben, a jövőnek érdemes munkása.

Báró Vay László tisztán meglátta ezt. Ő a szellemi, a vallási feladatok felé akarja elsősorban fordítani a tekintetet. Annak, hogy mint a külső szervezet élére állított vezető is elsősorban a belsőélet felé tereli a figyelmét, ékesen szóló bizonyossága az, hogy elhatározott szándéka a pártpolitikát minden vonatkozásban kizárni az egyházi életből s keresi a lehetőségeket arra, hogy minden politikai párt emberei együtt munkálkodjanak Isten szőlőskertjében. Isten áldása kövesse munkáját.

D. Keller Adolf Debrecenben.

A Tisza István-Tudományegyetem református hittudományi karán folyó hó 13-án, szombaton délelőtt tartotta előadását a világprotestantizmus egyik legmarkánsabb képviselője, akit dr. Révész Imre dékán a következő beszéddel mutatott be a Rector Magnificusnak, a karnak és a nagyszámú hallgatóságnak:

„D. Keller Adolf professzor mai napság az egyik legjellegzetesebb képviselője s egyben az egyik legauthenticusabb magyarázója és értelmezője a keresztyénség életében a legutóbbi másfél-két évtized folyamán felmerült ama többágú törekvéseknek, amelyeket az oekumenikus mozgalom összefoglaló neve alatt ismerünk.

Ez a mozgalom ma áthatja — jelentéktelen kivételekkel — a világ valamennyi protestáns egyházát, valamint az anglikán és a görögkeleti katolicizmus talaján keletkezett egyházak legnagyobb részét.

Két főágra szakad. Az egyiket az a meggyőződés táplálja, hogy az ezerféleképpen szétarabolódott keresztyénséget valamikor még az emberi történet folyamán újra egyesíteni lehet a hitnek legalább a legfőbb tanaiban és az egyházszerzetnek legalább a legfőbb formáiban. A másik főágnak pedig az az uralkodó eszméje, hogy addig is, amíg a nagyon problematikus hitbéli és szervezeti egyesülés megvalósulhatna, a Krisztus földi egyházainak vannak sürgősen, egyesült erővel elvégzendő feladataik a szociális tevékenység terén, egy az Isten akaratának, Krisztus szellemének megfelelő társadalmi és gazdasági rend követelésével és munkálásával, egységes program szerint.

A mozgalom amaz ágának szemmel láthatólag a hitközösség, emennek pedig a szeretetközösség az alapkonceptiója. A kettő azonban egymást époly kevéssé zárja ki, amily kevéssé zárják ki egymást a hit és a szeretet. Különbözik is, a kettő között van egy hatalmas kapocs: a reménység kapcsa. Azé a szent reménysége, hogy a keresztyénségnek nagyobb jövője van, mint multja és ezt a jövőt Isten országának hívják. Isten eljövendő országa pedig valóban nem lesz és nem lehet más, mint a teljes hit-

egység és a teljes szeretetegység birodalma mindazok között, akik a Krisztuséi.

D. Keller Adolf professzor úr az oekumenikus mozgalom utóbbi ágának, a gyakorlati keresztyénség világmozgalmának az egyik legnagyobb érdemű munkása. Érdemeit most itt részletezni nem akarom, már csak azért sem, hogy meg ne bántsam őt. De azt meg kell említenem, hogy D. Keller Adolf a mi őt-hat országba széttagolt magyar protestantizmusunknak régóta őszinte barátja, aki ezt a barátságát segítő tettekkel is nagyon sokszor megmutatta. És meg kell mondanom azt is, hogy a mi kitűnő vendégünk az oekumenikus mozgalomnak gyakorlatilag csak az egyik főágában munkálkodik ugyan, de közvetlen tapasztalásból nagyszerűen ismeri a mozgalom egészét, mindkét fő- és több mellékágát s a maga páratlan világáttekintésével — melyet szakadatlan tanulmányokkal és szakadatlan utazásokkal bővít — az oekumenikus mozgalomnak kevésszámú általánosan elismert theoretikusai és theologusai közé is tartozik. Ebbeli munkásságáért több nagy tudományos kitüntetésben részesült már.

A mi egyetemünket — ahová őt már régen várjuk — most elsősorban szintén mint theoretikus theologus szerencsételti. Tisztelettel kérem, tartsa meg előadását. Azzal a figyelemmel és odaadással fogjuk hallgatni, melyet a tárgy magasztos természete és az előadó világszeret tisztelet személye egyaránt megkövetel.

Az illustris előadó az oekumenikus mozgalom theologiai alapjairól beszélt — D. Dr. Kállay professzor kitűnő tolmácsolásában — oly világosan, oly meggyőzően és oly szuggesszív erővel, hogy még a hallgatóság nem theologus tagjaira is a lemélyebb benyomást tette s bennük a legnagyobb lelkesedést keltette föl.

Gondolatmenetére még lesz alkalmunk más formában visszatérni.

Egy ingaóra története.

Bánati lelkész koromban, feleségem folyton arra nógatott, hogy szerezze a hához ingaórát.

Vettünk is aztán egyet Temesváron egy órásmestertől.

Abban az időben még nem lévén rádió, kint falvakon nem igen tudtuk percnyi pontossággal, hogy mikor van dél, mikor éjféli?

— Ez az óra nem jó, késik. Becsapott vele valami svindler — állapítottam meg egy napon.

Feleségem, persze, pártjára kelt az órának. Dehát hiába. Egy napon ő is kisütötte, hogy az óra külsőre nézve, takarékos alkotás ugyan, de hát mindig késik.....

Mikor eljöttem a Bánátról, az órát mindenáron ott akartam hagyni.

— Haszontalan cifraság, adjuk oda pottom áron valakinek! — mondtam kedvetlenül.

A feleségem azonban valami módon mégis csak hazahozta. A többi holmik, bútorok között hazacsempészte Gávára.

Az óra itt ketyegett, aztán a parókián tizenhat évig, azon közhiedelem mellett, hogy csak aféle cifraság, haszontalanság a háznál.

De mi történt két évvel ezelőtt? Véletlenül rádió került a házhoz. S egy napon az órát a rádió időjelzéséhez igazítottam.

Pár hét múlva, a legnagyobb ámulattal tapasztaltam, hogy az én ingaóráam percnyi pontossággal jelzi az időt.

Hónapok mulnak el s az órát igazítanom sem kell.

Amikor például Pesten az Egyetem-téri templomban, a déli tizenkét órát jelzi a toronyóra, az én óráam percnyi pontossággal üti utána. Szinte tercel az Egyetem-téri templom órájának kongásához.

S nem tagadom, hogy ez a jelenet, nagyon sokszor bizonyos hasonlatokat, megfigyeléseket pattant ki lelkemből.

Sokszor eszembe jut: Ilyenek vagyunk mi nagyon-nagyon sok esetben egyszerű református papok! Ilyenek a mi sorsunk, életünk.

Oh, be' sok függ attól, hogy milyen környezetbe kerül az ember.

Az én ingaóráam nagyértékűnek bizonyult, mert a rádió társaságába került. A rádió nélkül előbb-utóbb kidobott volna a házból.

De hát ma már ott van mellette a nagy értékmérő, a rádió. Az óra értékét, becses voltát ma már letagadni nem lehet.

De sok széptehetségű ember került közülünk sok esetben olyan környezetbe, ahol senki sem érti meg s nem méltányolja. Elmondják restnek, tehetségtelennek, értéktelen egyéniségnek.

S ha elgondolkozom az én hasonló körülmények közé jutott testvéreim sorsán, életén, mindig az jut eszembe, hogy közülök mégis csak mindig azon egyéneknek van igazságuk, akik a mostoha, méltatlan környezet dacára sem esnek kétségbe soha.

Oh, igen! A jövőt sohasem tudhatja az ember!.....

Hányszor szerettem volna én, ezt az ingaórát kidobni a házból. S az óra ketyegett tovább. Haladt rendeltetése útján tovább, amire alkotója, mestere, az a páratlanul becsületes temesvári órás, akit én csalónak, svindlernek gondoltam — formálta, készítette. Méltatlankodásomra, szidalmamra, türelmetlenkedésemre csak ketyegett tovább: Tik-tak, tik-tak.....

Eszembejut azonban az én ingaóráam mellett, a saját egyházam sorsa, élete is.

Oh, bizony volt idő, amikor ez az apostoli egyszerűségű magyar református Sion, méltó környezetben élte napjait, számlálta éveit. Amikor még éltek a nagy értékmérő lelkek, szellemek, a Perényiek, a Rákócziak, a Bethleemek, a Bocskayak.

Ezekben az időkben, a magyar emberek

lelkében, mint valami ősi tűz lángolt fel az egyszerűség, a szeretet, a testvériség, a szabadság nagy eszméiért való lelkesedés, vágyakozás.

Az ó- és új-szövetség igéi, mint drága harmateső, mint érlelő napfény hullottak, szálltak ekkor a magyar földre.

Nagy urak, fejedelmek, előkelőségek, szegény jobbágyok fogtak egymással kezét, hogy templomokat, iskolákat, kollégiumokat állítsanak annak a szent tűznek védelmére, fokozására, amelyet Krisztus tanításai után felgyújtottak napnyugaton Luther és Kálvin.

Méltó környezetbe, társaságba jutott ekkor a szent magyar Sion!

De majd jöttek idők, amikor azt mondták sokan, hogy ama nyugatról jött szent tűz, nem nekünk való.

— Le az eretnekekkel! Gályára velük! Hóhér, teljesítse kötelességét! — hangzott szelvében-hosszában.

Ebben az időben is — hála legyen az Úrnak — az volt minden szerencsénk, hogy voltak sokan, akik csüggedetlenül végezték hivatásukat. Kétségbe nem estek. Az óra járt tovább. Végezte hivatását, amire alkotója, mestere formálta készítette.

S ma, jelenkorunkhoz, mit szólunk!?

Újból ott vagyunk, ahol annak idején, amikor sokan, nagyon sokan nem értettek meg beünket.

A környezet mintha megváltozott volna körülöttünk.

Értékmérő nagyjaink, patrónusaink — fájdalom — jórészt a föld alatt pihennek. Jobbágytestvéreink utódai — sajnos — itt-ott az új idők szelének hódolnak. Hajlamosak az ősi nagy bűnökre, a szélsőségekre, a kommunizmusra, az atheizmusra; a vak rajongásra, a csodátváro millenizmusra, nazarénizmusra.

Hivatalnokok — társadalmunk, tisztelet a kivételeknek, jórészt azon központ felé tekintget, ahonnét egyedül anyagi jólétét várhatja. Sokan közülünk egy új világ, új rendszer után sóhajtoznak, amelyben majd fegyverrel, korbáccsal tartják féken a szegény, kérgestenyerű munkást.

Népnevelőink, tanítóink, tanáraink, igehirdető lelkésztestvéreink jó része, valósággal fél, remeg a holnaptól, mert érzik, hogy valahol kezdenek elfelejtkezni róluk, felőlük. Sok helyen még azt a szerény, szegény jutalmat, fizetést sem kapják meg, amelyért szívvel-lellekkel megdolgoztak. S tűnődnek rajta, hogy hol van hát az a földi jutalom, amelyért ők a világosság, az igazság, a szeretet nagy eszméit szolgálták és szolgálják?

Oh, dehát ki tudja azt, hogy hol van az a pénz; azok a pengők, fillérek, amelyek a magyar református kultúra munkásainak jutalmát képezték annak idején? Lehet, hogy valahol a világosság és szeretet nagy eszméi helyett, a sötétség és gyűlölség szolgálatába állottak.

Óh, bizony, nehéz, szomorú idők ezek!
Terhét, súlyát érzem jómagam is.

S ilyenkor néha, az én ingaórára esik tekintetem.

Amikor aztán látom és naív, egyszerű multját, történetét végig gondolom, mégis csak megnyugszom. Áldást kérek arra a kézre, amelyik alkotta. Áldást arra az egyszerű órásmesterre, akit igaztalanul annyiszor szidtam és rágalmaztam.

Hiszen ez az óra reám nézve valóságos kincs. Nemcsak az időt jelzi pontosan, hanem sokszor meg is vigasztal engem.

Hazám, egyházam sorsára, amikor kétségek között gondolok, olyan megnyugtatóan, kedvesen ketyeg előttem. Mintha csak mondaná: Mit csüggedsz, mit félsz!? Végezd hivatásodat azért az anyaszentegyházért, amelyet a legnagyobb alkotó Istennek a lelke alkotott ezen a földön. Az arany, a gyémánt, a gyöngy, ha a szemétdombra dobják is — mindig érték marad.

Az én ingaórára ezen igazságokat mintha csak mondaná, hirdetné. S aztán egykedvűen ketyeg tovább: Tik-tak, tik-tak!.....

Baráth Imre.

KÜLÖNFÉLÉK

Egyházkerületi közgyűlésünkről egyelőre csak annyit, hogy báró Vay László főgondnok beiktatásán, május 18-án, megjelentek a közgyűlés tagjain kívül Ravasz László és Antal Géza püspökök, gróf Teleki József és Farkas Géza egyházkerületi főgondnokok, Geduly Henrik ág. ev. püspök és Zelenka Lajos egyházkerületi felügyelő, továbbá a tiszántúli egyházkerület területén levő törvényhatóságok első tisztviselői, a Tisza István-tudományegyetem rektora, a MANSz hölgyküldöttsége és sok más előkelőség. Jelenvolt a főgondnok neje, testvére báró Vay Miklós orsz. képviselő és ott voltak, mint a jövő reménységei, a főgondnok fiai is. Báró Vay László az eskü letétele után nagyszabású beszédet mondott, amelyre még visszatérünk. A főgondnok beiktatása után jelentették az egyházkerületi tanácsbíró és világi jegyző választásának eredményét s a megválasztott H. Kiss Pál és Luby Géza letették az esküt. Az első nap délutánján bírósági ügyek tárgyalattak három tanácsban s kivált egyik tanácsnak ugyancsak kijutott a munkából. A második napon sikerült a gazdag tárgysorozattal végezni.

Az új főgondnok tiszteletére közös ebédre gyűltek össze az egyházkerületi közgyűlés tagjai és a megjelent vendégek. Este pedig a püspök látta vendégül a kollégiumi konviktusban az egyházkerületi közgyűlés tagjait, valamint az egész kántust. Mindakét alkalommal melegen ünnepelték a püspököt és az egyházkerületi fő-

gondnokot. Az ebéden nagy és osztatlan tetszést okozott Ravasz László püspök felszólalása, amelyben báró Vay Lászlónak a vallásfelekezetek közötti egyetértésre vonatkozó szavait azzal kommentálta, hogy ide is illik a régi közmondás: lányomnak mondom, menyem értsen róla.

Baltazár—Amerikai-ünnepély. A hála és a szeretet ünnepét: a Baltazár—Amerikai-ünnepélyt ülte meg a Kollégium tanári kara és ifjúsága folyó hó 17-én az oratóriumban. A Kántus éneke után Karai Sándor kollégiumi igazgató ismertette a Kollégium vagyónának elpusztulását és püspök úr igazi hőstettét, amikor megmentette a Kollégiumot. Dr. Kállay Kálmán lelkész képző igazgató ünnepi beszédének alapja a szeretet volt. A szeretet szavát hallották meg az amerikaiak és Isten szeretetének eszköze volt Baltazár püspök is. Az ifjúság nevében Szabados László szenior mondott tartalmas beszédet.

Az egyházkerületi közgyűlés napján volt a kollégiumi diákszövetség évi rendes közgyűlése és vacsorája. A közgyűlésnek különös jelentőséget adott a tisztújítás. Maradt a régi tisztikar, némi kiegészítésekkel. A vacsorán a serlegbeszédet Tunyogi Szűcs Géza ügyvéd, debreceni egyházmegyénk tanácsbírája mondta, Tisza István szellemét idézve az öreg diákok elé.

A Kollégium hősi diákjainak emlékére díszes emléktáblát készítettett a kollégiumi diákszövetség. A mesteri mű alkotója dr. Medgyessy Ferenc szobrászművész, volt debreceni diák. Az emlékművet május 18-án délben leplezték le szép ünnepély keretében, amelyen püspök úr és dr. Kölcsey Sándor ügyvéd, kamarai elnök mondtak beszédet.

A debreceni egyházmegye esperese, F. Varga Lajos, esperesi látogatást végzett Debrecenben az elemi iskolákban május 11—13. napjain.

A homokkerti egyházrész ünnepélye. A debreceni homokkerti egyházrész május 14-én meglátogatta dr. Baltazár Dezső püspök. Délelőtt predikált a gyülekezeti teremben. Megáldotta a homokkerti egyházrész új lelkészlakást és a Kerekes-telepen levő imaházat. Este 7 órakor kultürest volt, melyen az ünnepi beszédet dr. Erdős Károly egyetemi tanár tartotta, záróbeszédet pedig Kalas Ferenc vezető-lelkész.

Anyák-Napjáról Debrecenben május 18-án méltóképpen emlékeztek meg. Katonák, leventék és az ifjúság részére külön istentiszteletet tartottak. Délután minden templomban vallásos ünnepélyek voltak, amelyeken vendégszónokok predikáltak. Este a Kollégium dísztermében volt anyáknapi ünnepély, amelyet dr. Baltazár Dezső püspök nyitott meg, Koncz Aurélné ünnepi előadást tartott, és dr. Dancsházy Sándor zárt be.

Péter Mihály püspök könyvtárát a losonci református theológiának ajándékozta a püspök özvegye.

Az „50 Templomi Ének“, mely már rég elfogyott, de ma is keresett: *Csendes órák* címmel újból megjelent. Magában foglalja a legkedveltebb zsoltárokat és dicséreteket s felölel továbbá olyan szép és értékes egyházi dallamokat is, melyeket a történelem, a magyar hagyomány, vagy a nép ajka megszentelt s amelyek akár a házi áhítat magános, csendes óráin elmerülésre, akár vallásos összejöveleteken való nyilvános előadásra egyaránt alkalmasok és érdekesek. Az énekek zenei kísérete kifejező, a dallamot támogató s egyúttal könnyű, hogy kezdő játékos is gyönyörködhetik bennök. Szolgálatot tesz a füzet a tanítóképzők és ref. theológiák ama növendékeinek is, kik az egyházi énekek orgonán való játszását elsajátítani óhajtják. Úgy vannak kidolgozva, hogy nemcsak orgonán, hanem pedál nélküli harmoniumon, sőt zongorán is gyakorolhatók és előadhatók. A *Csendes Órák* c. füzet csomagolással és postaköltséggel együtt 1 P 50 fillér. A szétküldés bérmentve történik. Megrendelhető: Hodossy Béla, ny. tanítóképzőintézeti igazgatónál Sárospatakon.

A **Presbiteri Világszövetség** ezévi gyűlését június végén Belfastban tartja. A gyűlésen a magyar református egyházat dr. Ravasz László püspök és dr. Puky Endre, a budai egyház gondnoka képviselik.

A **debreceni Kollégium** a húsvéti ünnepekre 188 theologust, 10 bölcészt és 5 tanítóképzőt küldött ki legátusnak a gyülekezetekbe. A 203 legátust összesen 13,342 P 22 fillérrel segítették meg a gyülekezetek. Első legáció Kunhegyes volt 205 pengővel.

A **nagykanizsai református egyház**, mely 1887-ben alakult, templomot épített, amelynek alapkövetéti ünnepélye május 7-én volt. Az istentiszteleten dr. Antal Géza püspök hirdette az ígét és az épülő templom ügye iránt áldozatos szeretetre buzdította a gyülekezetet.

Pósa Péter alsóborsodi esperest május 7-én iktatták be miskolci lelkipásztori állásába.

A **margitszigeti sportpályán** rendezik meg ötvenéves jubileuma alkalmával a Keresztyén Ifjúsági Egyesületek Szövetsége athlétikai versenyt, torna- és játékbemutatóját a pesti és környéki KIE-k bevonásával, május 21-én délután.

A **mohamedán misszió úttörő hősné**, Martyn Henrynek az életrajza jelent meg a Külmissziói Füzetek legutóbbi számában. — Az ügyesen és mindvégig élvezetesen megírt életrajz Sallay István lelkész munkája. A füzet nagyon alkalmas vallásos estéken való felolvasásra. Ára 20 fillér. Megrendelhető a Külmissziói Szövetségnél: Budapest, VIII., Gyulai Pál-u. 9., II/21. ajtó.

A **Külmisszió Kis Barátainak Szövetsége** alakult a Református Külmissziói Szövetség kebelén belül. A régóta sürgetett gondolat, hogy a vasárnapi és elemi iskolás gyermekeket meg kell szervezni a külmissziói gondolatnak,

ezzel testet öltött. Minden gyermek, aki heti 1 fillért, azaz havi 4 fillér adományt ad a külmisszióra, csinosan kiállított tagsági jegyet kap. A befizetett 4 fillér ellenében csinos kis külmissziói bélyeget kap, melyet tagsági igazolványa hátlapjának megfelelő rovatába ragaszt. Hisszük, hogy vasárnapi iskolai tanítónk örömmel fogják felhasználni ezt a kitűnő alkalmat, hogy növendékeiket a külmisszió nagy ügyével megismertessék és érte áldozatkészségre neveljék őket. Tagsági igazolványokat és bélyegeket készséggel küld mindenkinek a Magyar Református Külmissziói Szövetség, Budapest, VIII., Gyulai Pál-utca 9., II/21.

A Tiszántúli Református Egyházkerület Püspökétől.
1543—1933.

Pályázati hirdetés.

A felsőszabolcsi református egyházmegyébe kebeleztet *tiszakanyári* egyház lelkipásztori állására pályázatot hirdetek.

Javadalom:

1. Készpénz az egyház pénztárából a takarékpénztárilag kezelt államsegélyből havi előleges részletekben fizetve, 1360 K.
 2. 5000 K lelkészfizetési alap 5% kamata félévi utólagos részletekben 250 K.
 3. 44 kat. hold 1012 □-öl föld természetbeli haszonélvezete.
 4. 9 öl tűzifa hazaszállítása természetben.
 5. Palástdíj szabályzat szerint.
 6. Lakás összes melléképületekkel együtt természetben.
 7. Kongrua 364 K.
- Harmickét hold 1259 □-öl mindennemű terhet az egyház, tizenegy hold 1353 □-öl minden terhet a lelkész viseli.

Megjegyzés:

Jelen díjlevél változás alatt áll, annyiban, hogy a lelkész az első szám alatt kitüntetett készpénzből 280 forintot kap az egyház pénztárából és 50 köből rozstot párber gyanánt. Megváltandó beruházás, mely gyümölcsfákból áll, értéke: 166 P.

Köteletség:

Az összes lelkészi teendők végzése. Az állás a választás jogerőre emelkedése után azonnal elfoglalandó.

Pályázati határidő 1933 június 10.

A válaszbélyeggel ellátott kérvények Kun Szabó Gyula espereshez (Berkesz, Szabolcs m.) küldendők.

Debrecen, 1933 május 12.

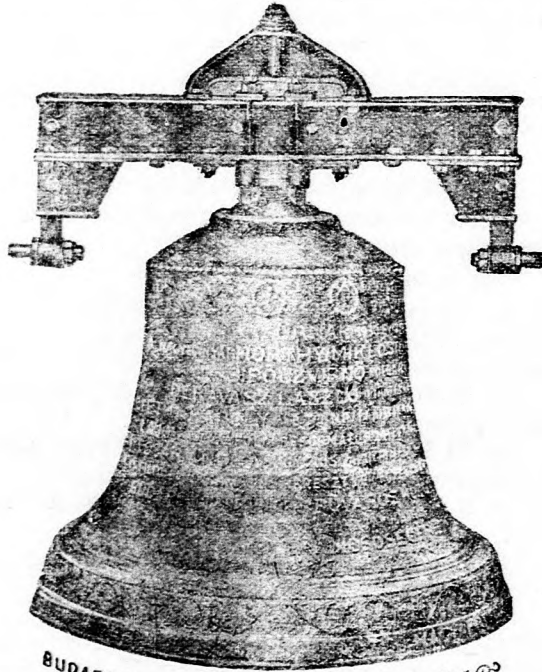
Dr. Baltazár Dezső,
püspök.

TARTALOM: Báró Vay László. — D. Keller Adolf Debrecenben. — Baráth Imre: Egy ingaóra története. — Különlék. — Pályázat.

Laptulajdonos: **Dr. KUN BÉLA.**

Magyarország aranykoszorús mestere**Szlezák László**harang- és ércöntöde, harangfelsze-
relés és haranglábgyár**BUDAPEST, VI., FRANGEPÁN-U. 77. SZ.**

Telefon: Aut. 913-53. sz. Költségvetéssel díjmentesen szolgál

BUDAPEST-ANYALFÖLDI REF. TEMPLOM RÉSZÉRE
KÉSZÍTETT HARANG, MELYET DR. PAVASZ LÁSZLÓ PÜSPÖK ÚR
AVATOTT FEL.

Előnyös fizetési feltételek. Számos egyházi elismerőlevél.

Az 1900. évi párisi világi kiállításon díszoklevéllel, 1921. és 1923. évi vasipari kiállításon aranyéremmel, az 1925. és 1926. évi kézműipari tárlaton kormány-díszoklevéllel, 1927. és 1928. évi budapesti, székesfehérvári, szentesi és szombathelyi kiállításokon nagy aranyéremmel kitüntetve. 1930. évi nemzetközi vásáron emléklappal kitüntetve.

A budapesti Bazilika 7945 kilogrammos új harangja gyáramban készült.

SESZTINA LAJOS

vasnagykereskedése

Debrecen.

Alapította 1819-ben Sesztina János.

*

Kitűnő fűtőképességű magyar „Perpetuum“-kályhák.

Magyar gyártmányú zománc-edények,
zsír-bödönök, disznóölő-kések, husvágó-gépek.

Telefon 6. és 15-48.

Debrecen sz. kir. város és a Tiszántúli református egyházkerület könyvnyomda-vállalata. 1933—996

Konfirmációelőkészítésére ajánljuk
a következő tankönyveket:

Ferenczy Gyula: Konfirmációi káté.	1-20 P
Halmi János: „ „ „	—60 P
Nagy István: „ „ „	—20 P
Soltész János: „ „ „	—40 P
Szoboszlai Papp István—Révész Bálint: Konfirmációi káté, átdolgozta: Sz. Szabó József (79. újonnan átdolgozott kiadás)	—30 P

Konfirmációi emléklapok

ízléses kivitelben

08 és 12 fillér darabonként.

**Konfirmációra
legalkalmasabb ajándék:**

Dr. Erdős Károly:

Az én vallásom . . . —60 fillér

Dr. Révész Imre:

Öntudatos hit . . . —40 „

Zsoltárok, imakönyvek és szent Bibliák
dús választékban kaphatók**„Méliusz“**

könyvkereskedésben

DEBRECEN,

Ferenc József-út 26. szám alatt